

Femte söndagen i Fastan – Försonaren,
Joh.3:11-21, Berga och Vidingsjö 2020

Det är natt när Nikodemus och Jesus har det här samtalet som vi fått lyssna till i dagens evangelietext. Troligtvis äger samtalet rum under natten därför att Nikodemus inte ville bli sedd när han gick till Jesus. Inte så konstigt eftersom Nikodemus var en farisé som hade kommit till tro på Jesus. Han var inte bara farisé utan tillhörde dessutom Stora Rådet, alltså judarnas motsvarighet till Högsta Domstolen, förutom att Rådet hade både politisk och religiös makt och myndighet. Nikodemus var alltså en av judarnas mäktigaste män och ändå går han till Jesus, en man utan makt och myndighet. (I alla fall i världens ögon). I samtalet som har föregått dagens evangelietext har han ställt närmast naiva frågor till Jesus och han verkar både nyfiken och ödmjuk. Så vad säger då Jesus till Nikodemus? Jo, bland annat det som står i den Bibelvers som är den kanske mest berömda i hela Bibeln, Joh.

3:16 som också kallas Lilla Bibeln eftersom den sägs sammanfatta hela Bibeln. Versen lyder: *Så älskade Gud världen att han gav den sin ende son, för att de som tror på honom inte skall gå under utan ha evigt liv.*

Om inte denne mäktige man Nikodemus hade svält all sin prestige och lyssnat till sitt hjärta, följt sin längtan och sin nyfikenhet, och gått till Jesus den här natten – då hade vi alltså inte haft Bibelns kanske viktigaste vers! Vi vet inte om det här besöket sedan länge var planerat eller om det var helt spontant – kanske en plötslig ingivelse. Den sortens ingivelser får vi alla lite då och då – en plötslig tanke om att vi borde göra eller säga det och det. Jag tror nämligen att Gud ofta talar till oss på det sättet – genom plötsliga ingivelser. Kanske var det en sådan ingivelse som fick Nikodemus att snöra på sig sandalerna i nattmörkret och bege sig iväg till Jesus.

Vem vet hur ofta sådana, av Gud sända, ingivelser som har legat bakom historiskt avgörande händelser i vår värld, och vem vet hur

många sådana kallelser du och jag har fått men kanske avvisat! Nu menar jag inte att vi ska springa iväg och bli totalt impulsstyrda, för eftertanke är oftast ett bra filter innan vi gör något eller säger något. Men om vi förser varje sådan eftertanke med en beredskap för att det *kan* vara Gud som kallar på oss – då tror jag vi närmar oss den handlingsberedskap som Gud vill att vi ska ha. För det mesta handlar det i sådana lägen om att avgöra om ingivelsen kommer från Gud eller från mitt ego: om jag följer ingivelsen – är det i så fall kärlek som får mig att handla eller är det någon mer självupptagen känsla? I dessa Corona-tider, då plötsligt vår vardag där alla samhällsnyttiga funktioner och inrättningar blir hotade, ja vår hälsa och vårt liv blir hotade, så ser vi just hur ”vanliga” människor följer sin ingivelse och stiger fram. Facebook-grupper bildas där man hjälps åt att handla och göra ärenden till de i vårt samhälle som inte längre klarar av eller bör göra det själv. Terrordådet på Drottninggatan i Stockholm 2017 är ett annat exempel på när ”vanliga” människor vågar och

följer de goda ingivelser som de får när ondskan slår till, när det goda hotas och attackeras.

Nu återvänder vi till evangeliet och till den vers som följer på den som kallas för Lilla Bibeln. Där säger Jesus: *Ty Gud sände inte sin son till världen för att döma världen utan för att världen skulle räddas genom honom.*

Varför behöver det sägas? Varför väntar vi oss en domare istället för en befriare? Är det kanske den där oron, som jag tror finns inom oss människor, – oron för att göra fel, oron för att vara fel, oron för att inte duga! Är det den oron som spökar hela tiden? Är det därför vi går omkring rädda för att avslöjas som det talas om senare i evangeliet där det står: *Den som gör det onda avskyr ljuset och kommer inte till ljuset, för att hans gärningar inte skall avslöjas.*

Är det kanske därför Jesus behöver börja med en negation och säga att han INTE har kommit för att döma världen! På samma sätt som Bibelns änglar har en stående öppningsreplik när de besöker jorden – varje gång de dyker upp börjar

de med att säga: *Var inte rädd!* Varför måste de börja med att avvisa ett hot som inte finns och som aldrig har funnits där? Jo, för att vår tillit är så skadad! Vi litar inte på tillvaron – vi ser hot överallt, vi litar inte på varandra och vi litar inte på Gud utan Gud måste hela tiden inleda varje möte med en människa med att förklara att vi inte behöver vara rädda.

Men det märkliga är ju att varje barn som föds, föds med en naturlig tillit till alla människor – hos de nyfödda finns inte den där misstron till allt och alla – utan vi vuxna lär dem sedan att passa sig för det ena och det andra. Det här betyder att vi alla en gång har varit där i Paradiset (som är en bild för hur Gud vill att det skall vara) – när vi var barn som väntade gott av allt och alla. Vi har ett minne, om än vagt, av hur det borde vara. Och det är väl det minnet Jesus försöker väcka till liv när han säger de berömda orden: *den som inte tar emot Guds rike som ett barn kommer aldrig dit in!*

Försonaren är alltså rubriken för den här söndagen – begreppet bygger på att det verkligen finns något att försona, något som är brustet. Jag tror att vi alla känner den brustenheten men det som återstår är att inse att det finns Någon som kan göra det trasiga helt och som en dag också kommer att göra allt trasigt helt. Nikodemos anade att det var på det viset, han var villig att stiga ner från sin mäktiga position och bli som ett barn inför Jesus. Ett barn som vågar tilliten. Som vågar och vill lyssna och ta emot det som Gud vill ge. Frågan till oss blir Vågar och Vill du? Vågar och vill jag?

Dagens Bön

Låt oss be:

Försoningens Gud, vi tackar dig
som sände din Son för att rädda världen.
Av din kärlek lever vi.

Omslut oss med barmhärtighet och hjälp oss
att ta emot din nåd.

I Jesu namn. Amen.